

de set en set

MARTÍ AYATS

Gats per llebres

Només hi ha líders si hi ha gent que els segueix. Imaginem que algú té una gran idea, l'exposa, la dona a conèixer, però ningú fa el primer pas per seguir-la i passa desapercibuda. Ara plantejem un escenari en el qual el promotor de la idea, que no és ni de bon tros tan bona com la de l'anterior cas, aconsegueix que algú el segueixi i faci d'efecte multiplicador: ja tenim un cap que guia una massa. O sigui, l'important no és tant la idea, ni la vàlua, ni els coneixements del líder, sinó la capacitat de generar connexions entre qui ven quelcom, ja sigui una idea, un rentaplats o un sentiment, i qui l'ha de comprar. Per encertar en la connexió hi ha tres factors fonamentals: escollir el canal correcte, utilitzar un llenguatge ade-

“ Com menys formació tinguem com a societat, més vulnerables serem a idees de baixa qualitat i més indefensos estarem contra el poder de seducció dels que només busquen l'efectisme

quat al canal i a la gran majoria de receptors als quals va destinat, i encertar-la amb els agents que han de propagar el missatge. Al final, però, malgrat tot, la decisió la pren el que compra, no el que ven. I aquí és on entra en escena un aspecte primordial: la formació dels que hem de decidir quan hem de triar quin missatge creure'ns, quin líder seguir. Com menys formació tinguem en general, com a societat, més vulnerables serem a idees de baixa qualitat i més indefensos estarem contra el poder de seducció dels que només busquen l'efectisme; tindrem una capacitat de resistència molt dèbil davant les eines de la seducció que ofereix avui dia el màrqueting. En canvi, a una societat amb capacitat crítica, formada en uns valors de solidaritat, compromís, esforç, respecte i tolerància, coneixedora dels seus drets i dels seus deures, es fa més difícil donar-li gats per llebres.

el lector escriu

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

cartes@elpunt.cat

Reguitar contra l'esperó

● «L'Església està amb tu, dolç Crist a la terra», van ser les paraules inesperades i commogudes del degà del col·legi cardenalici. Paraules dirigides al papa Benet XVI al començament de la missa del diumenge de Pasqua a la plaça de Sant Pere, plena de gom a gom de fidels malgrat la pluja i les fortes crítiques. Gràcies a algunes cadenes hem pogut seguir la Setmana Santa en diversos punts de la geografia espanyola. Novament, gràcies! A pesar de les campanyes mediàtiques promogudes per alguns mitjans de comunicació, mitjans coneguts que no cal comentar ara. El que és important és que malgrat les crítiques i les inclemències del temps (no va donar cap treva, va ploure molt, va fer fred, etc.), la plaça de Sant Pere a Roma era més plena que de costum, fins i tot els carrers adjacents, com vam poder apreciar per la televisió tots aquells que no vam poder ser-hi. Al meu poble, quan passen aquestes coses de les xerrameques es diu: «Si diuen, que diguin, pel cas és molt difícil reguitar contra l'esperó.» I això és el que veig que està passant amb aquesta campanya. / PEDRO J. PIQUERAS. Girona.

Quin contrast!

● Com a àrbitre de futbol i per tant participi i protagonista directe del MIC, vull comentar uns detalls que m'han impressionat de manera favorable i d'altres, molt desfavorablement.

L'organització del MIC ha resultat gairebé perfecta. També m'ha impressionat el bon nivell de futbol que tenim a Catalunya en el futbol de base. Per una altra banda, el més meravellós

Raimon Casellas

● A les comarques gironines hi ha cementiris deliciosos, que conviden al passeig i a la contemplació. En molts reposen personatges il·lustres: Víctor Català, Carles Rahola, Josep Pla, Mercè Rodoreda, Marià Vayreda, el president Irla o Raimon Casellas, entre d'altres. El cas de Casellas, però, és el més notori: un nínxol humil, sense cap distintiu, cap nom sobre el guix mut de la làpida. Fins fa poc, fins i tot, es pensava que era un departament buit. L'única manera de sortir de dubtes va ser obrir aquest sepulcre, i ho van fer el 3 de desembre de 1994, en presència de l'alcalde, un metge forense i un jutge de pau. De seguida, però, van confirmar la primera sospita: hi havia algú, al nínxol. En van anar traient les restes, curiosament, i les van ordenar a terra per recompondre'n l'esquelet. Entre els objectes que hi van trobar, hi havia un tros d'espardenya, un barret antic, un braguer ortopèdic, per una hèrnia que tenia, i una tapa de fusta del taüt amb les inicials R.C.D. No calia examinar res més: Raimon Casellas i Dou havia estat enterrat al nínxol 34, del qual, efectivament, constava com a propietari. Es va tornar a cobrir el nínxol i es va aixecar de nou una paret de rajoles que van pintar de blanc. I així fins avui dia. Ara que celebrem el centenari de la seva mort, m'agradaria demanar a l'Ajuntament de Sant Joan de les Abadesses que li reformin i li dignifiquin la làpida, i que hi posin el seu nom. Raimon Casellas, com a crític d'art, va renovar la mirada artística del país. Com a novel·lista, va inaugurar el Modernisme en literatura catalana. Com a periodista, va exercir amb ofici brillant a *L'Avenç*, *La Vanguardia* i *La Veu*. Amic de Casas i Rusiñol, va portar les novetats literàries i estètiques a la Catalunya de finals del 1800.

Urgeix fer una làpida digna a un dels nostres herois gironins i, quan es faci, fer-ho saber a través dels mitjans de comunicació. / M. ÀNGELS ALSINA. Bescanó (Gironès).

de tot ha estat tenir la possibilitat de tractar nois d'Àsia, concretament els futbolistes japonesos. Aquesta cultura oriental ofereix un tracte exemplar, una educació exquisida, un respecte impressionant, una disciplina quasi perfecta que els duu a tenir un comportament meravellós envers els altres participants, els seus mateixos companys i els seus entrenadors i responsables. Tal vegada, aquesta experiència de contrastos de cultures en comparació amb el que tenim a casa nostra (cultura mediterrània), és la causa d'aquest humil comentari.

Els vestidors dels àrbitres dels dos camps en què vaig

arbitrar, a Santa Coloma de Farners i Llagostera, feien fàstic: les dutxes eren plenes de porqueria, els banys, terriblement bruts; la deixadesa i abandonament pel que fa al manteniment arribava fins al perill higiènic. Sembla mentida que els ajuntaments, responsables directes del manteniment de les instal·lacions municipals, no tinguin persones que compleixin les seves obligacions, cosa que resulta bàsica i humanament d'obligació, sobretot pel que fa a la higiene de les persones. És clar que allí, als vestidors dels àrbitres, no hi entren ni les càmeres de les televisions ni els senyors organitzadors o els

senyors polítics a rentar-se les mans. Per això no puc pas agrair als ajuntaments de Santa Coloma de Farners i Llagostera el seu interès, en aquest cas concret, per fer les coses decentment. Quin contrast amb altres cultures. / DAVID MORENO. Girona.

Les tres ferides de l'Empordà

● Segueixo amb atenció les ponderades i encertades opinions d'Antoni Puigverd sobre la destrucció de l'Empordà amb la construcció de les infraestructures viàries. Ens parla de tres ferides que el travessen i que a ell li fan mal, com a observador sensible i amant del seu país. Aquí ve la quarta: un pont desmesurat ha crescut als peus de l'església de Fenals d'Aro (Platja d'Aro); església petita i delicada que endolcia el paisatge i ens mostrava que ja arribàvem a casa. L'enorme túnel a manera d'estrambòtica ronda de Dalt ha destrossat l'harmonia, el paisatge, l'entorn; ens ha ferit doblement per la seva inutilitat, la seva lletjor i, naturalment, el seu cost. Projectes aquí o allà, no importa, la mediocritat impera, somnis de nou-rics o càlculs mal aplicats, la falta de sentit comú (on resta l'ecologisme, la sostenibilitat, paraula inventada per servir no se sap quines instal·lacions), tot ens ha caigut a sobre una vegada més. La natura ens ha castigat durament l'Empordà; però no és acceptable que se'ns infligeixin més. Planterem de nou arbres caiguts, retirarem els vells i tornarem a crear vida, però aquestes ferides des de l'administració, sense remei, fan molt de mal. / ANTONIA BARBERO. Girona.

en sisif | JORDI SOLER

